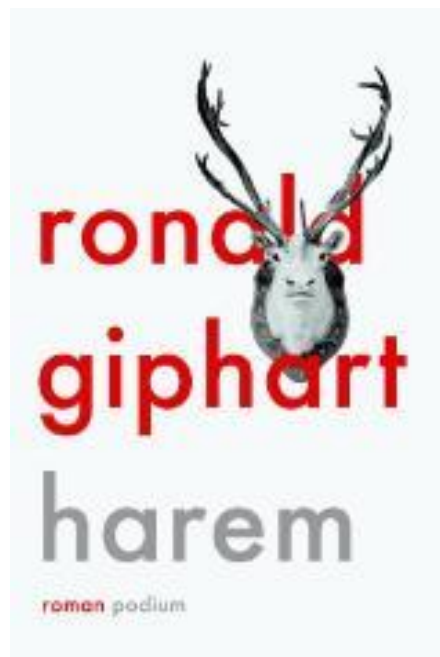

Harem

Ronald Giphart

Download now

Read Online ➞

Harem

Ronald Giphart

Harem Ronald Giphart

Liam, de twintigjarige zoon van de wereldberoemde fotograaf McDonald Hope (roepnaam Mac), sluit zich op in een Zweedse boshut om zijn debuutroman te schrijven. Hoofdpersoon is zijn vader, die zelf nooit veel heeft losgelaten over zijn flamboyante verleden. Aan de hand van foto's, geruchten en gesprekken komt Liam tot een wervelend verhaal over Mac en zijn Amsterdamse jeugd, een Zweedse punkband, de uitspattingen op de Melkerij (een `Factory'-achtig huis), het tragische lot van zijn beste vriend Hampus en uiteraard zijn legendarische harem.

Harem Details

Date : Published January 2015 by Poidium

ISBN :

Author : Ronald Giphart

Format : Paperback 384 pages

Genre : Fiction, Literature, European Literature, Dutch Literature

 [Download Harem ...pdf](#)

 [Read Online Harem ...pdf](#)

Download and Read Free Online Harem Ronald Giphart

From Reader Review Harem for online ebook

Jacqueline says

Wat een geweldig boek! Mijn eerst Giphart was jaren geleden Gala, maar ik kon me niets meer van de heerlijk brutale stijl van Giphart herinneren.

Het verhaal zit goed in elkaar: Liam schrijft over het leven over Mac. Mac is een wereldberoemde fotograaf, maar hij woont al jaren in Zweden. Terwijl je over Macs leven leest, wil je weten wat er nu met Liam aan de hand is. Een ontknoping die misschien anticlimactisch aanvoelt, maar goed te verklaren is wanneer je je in de situatie verplaatst. Ik vind het heerlijk hoe polyamorie in dit boek ter sprake wordt gebracht en hoe Giphart aandacht besteedt aan alle zijden van die relatie.

Een aanrader voor mensen die van moderne boeken houden die gaan over kunst, relaties en liefde.

Lonneke says

Een mooie roman van Giphart, waarin een jongen van 20 de geschiedenis vertelt van zijn vader, een beroemde fotograaf. Het verhaal wisselt continu van heden naar verleden en dat maakt wel dat je je aandacht erbij moet houden. Verder is het echt op z'n Giphartiaans geschreven, een stijl waarvan ik al sinds Giph fan ben.

Tjibbe Wubbels says

[Er hangt een voortdurende spanning door iedereen maar met handwapens en jachtgeweren te laten rondlopen. Liefst in het donker en omhangen met wat duistere uitspraken van deze of gene. In de laatste paar pagina's wordt de spanning tot het uiterste opgevoerd. De zoon heeft de vriendin van zijn vader zwanger gemaakt. De vader heeft e

Anna says

Ik ben helaas niet zo'n fan van Giphart. Met deze roman zie ik eigenlijk een Giphart 2.0, maar nog steeds kan de schrijver mij niet echt boeien. Het verhaal heeft geen diepgang en sommige scenes zijn echt te slordig geschreven. Toch 3 sterren omdat het boek beter in elkaar zit dan al zijn andere boeken en dat kan ik waarderen.

Jacoline Maes says

Ik heb enorm van dit boek genoten en dan met name van de geweldige sfeer die Giphart oproept, de prachtige beelden die hij schept en de manier waarop hij je anders naar dingen laat kijken door de ogen van

fotograaf Mac.

Marijke says

Lekker lang over dit boek gedaan om er langer van te kunnen genieten. Geweldig verhaal, kan niet anders zeggen!

Joost van Hoek says

Wat in 'Harem' opvalt is dat de hoofdpersoon (ik bedoel dan Mac en niet zijn zoon die het verhaal vertelt) zijn handelen voor een flink deel lijkt te laten bepalen door lust of seks. Dat hoort bij Giphart en je verwacht eigenlijk ook niet anders. Ik ben een van de laatste personen die hier normaliter over zou klagen, maar ik krijgt bij 'Harem' het gevoel alsof dit een echte uitdieping van de personages in de weg staat. Het kan ook komen doordat de verteller ver van het hoofdpersoon af staat, maar ik heb nog steeds niet het gevoel dat ik Mac begrijp. Hij raakt me niet. Wat blijft is inderdaad een verhaal over een 'harem', maar dit verhaal vertelt mij eigenlijk niet nieuws. Een man heeft drie vrouwen, dat is alleen in Staphorst boeiend.

Waarom dan toch drie ballen? Omdat het wel een boek is dat heerlijk leest: entertainen kan Giphart als geen ander (in ieder geval de tweede helft, in de eerste helft had meer geschraapt kunnen worden). En Giphart is een held van me sinds mijn leraar Nederlandsch in 4VWO zei dat dit geen literatuur was. Vanaf dat moment vond ik alles was Giphart schreef interessant. Desondanks is dit zeker niet zijn beste boek.

Karin Bruyn says

Als je in 1 boek Zweden, een schrijver en een fotograaf laat opdraven, heb je mijn onverdeelde aandacht. Beeld je in: een jonge man pent in een afgelegen Zweedse lodge aan het complexe levensverhaal van zijn wereldberoemde fotograaf-papa.

Ontelbaar zijn de avonden hier bij mij thuis dat wij uren praten bij een glas wijn over wat nu het krachtigste is; het woord, het beeld of de combinatie van beiden - zij die ons kennen, zal dat niet verbazen.

Gek genoeg slaagt Giphart er in om in soepele, pakkende zinnen net sterke, visuele prikkels neer te zetten die lang blijven hangen.

Prikkels die over de lichtheid van het leven uiteindelijk, via complexe verhoudingen doorspekt met jaloezie, begrip, afgunst en bijzondere vriendschappen gaan. Een verhaal over hoe mensen binnen-en weer buitenfladderen in elkaars leven en over hoe liefde ook niet begrenzend kan zijn.

Kortom: zo veel mooie zinnen dat mijn potlood er stomp van werd.

Anieke says

Mooie roman over het leven van fotograaf Mac. Mooie situaties en zo nu en dan grappige beschrijvingen of opmerkingen. Ik heb het boek met veel plezier gelezen!

André van Dijk says

Giphart 2.0

Het is een doorstart 'die voelt als een debuut'. De langverwachte, nieuwe roman van Ronald Giphart bewijst dat de schrijver een verhaal kan vertellen dat niet alleen van seks en joligheid is vergeven. Toch weet hij met moeite diepgang te bereiken onder de oppervlakte.

In *Harem* kruipt Giphart in de huid van de twintigjarige Liam die, teruggetrokken in een afgelegen jachthut, de geschiedenis van zijn Zweedse familie op papier probeert te zetten. Dit toekomstige boek zal voornamelijk gaan over zijn vader Mac, diens dynamische leven en de daarbij behorende onafhankelijke levenshouding. Mac is een beroemd fotograaf die door zijn talent de hele wereld afreist, veel in de popmuziek werkzaam is en wordt neergezet als eigengereide kunstenaar die overal zijn ding kan doen.

Denken en doen

Liam heeft de beschikking over een doos vol foto's en documenten, zijn eigen herinneringen en noodzakelijke fictie om de onbekende onderdelen van zijn familiegeschiedenis mee in te vullen. Giphart laat zijn hoofdpersoon dit verhaal nauwgezet reconstrueren, met veel flashbacks en perspectiefwisselingen, wat goed uitpakt omdat er zo een enerverend en afwisselend geheel ontstaat. Hierin is Mac de getalenteerde losbol die, naast zijn passie voor fotografie, de liefde van zijn leven vindt in de uiteindelijke moeder van Liam.

In Gipharts proza wordt nooit veel gedacht maar vooral veel gedaan. Dat heeft hij in *Harem* anders aangepakt door de hoofdpersoon het boek bijeen te laten denken. Er zit meer ernst in de verwickelingen, maar ook in zijn vijftigste levensjaar hoeft men bij de auteur niet aan te komen voor een doorwrochte verhandeling over de menselijke ziel. Luchtigheid, op goede momenten ironisch gebracht, blijft de zwierige handtekening van Giphart.

Sekscommune

In de Stockholmse kunstscene, waar punkrock, schilderkunst en fotografie het universum vormen, betreft Mac met een aantal getrouwen een oude melkfabriek die de 'Melkerij' wordt gedoopt, een giphartiaanse knipoog naar Andy Warhols *The Factory*. Hier ontstaat als vanzelf de harem uit de titel, door de aanloop van kunstzinnig volk en groupies van de populaire fotograaf, maar vooral door de seksuele escapades van de vrijbuiters. Mac doet het met Freija, de moeder van Liam, maar legt het ook aan met assistente Tilda en plukt vervolgens nog de jonge Nina van de straat.

Het levendige broeinest begint een scheurtje te vertonen als boezemvriend Hampus zelfmoord pleegt. Door Macs status als 'Bekende Zweed' duiken de paparazzi op zijn woongroep en wordt het gezelschap in de publiciteit neergezet als bandeloze sekscommune. De liefde en geborgenheid, die Liam hebben gevormd tot wie hij is, blijken niet vanzelfsprekend te zijn en leggen de nadruk op de bijzondere afkomst van de jonge schrijver. Vervolgens moet de oude schrijver Giphart een passend einde verzinnen voor een verhaal dat een vader en een zoon dichter bij elkaar heeft gebracht.

Cellofaan

Ronald Giphart is geen stylist. *Harem* is onzorgvuldig afgewerkt: er moet veel uitgelegd worden en menig dingetje blijft zeuren in het hoofd van de lezer. Zinnen als 'hij wilde sorry murmelen' of 'ik was verliefd like

there never was someone verliefd before' leveren geforceerd proza op. En over fotografie en kunst gesproken: rood licht dat uit moet als het fotopapier wordt belicht? Schilderijen verpakt in cellofaan?

Toegegeven, het is makkelijk om de nadruk op deze kleinigheden te leggen, terwijl er tegelijkertijd uitstekende scènes beschreven worden, met name die waarin de liefde wordt bedreven. Maar ook bij Giphart – en zeker na zoveel jaren schrijverschap – zou 'god in the details' moeten zitten. De grote lijn van het verhaal biedt een prachtig landschap aan mogelijkheden, maar toch weet hij door zijn lichtvoetige aanpak opnieuw voorspelbaarheid op te roepen. De schrijver is ouder en rijper, zet een aantrekkelijk verhaal op poten maar levert desondanks een wispelturige roman af.

<http://www.8weekly.nl/artikel/12140/r...>
@8WEEKLY/André van Dijk

Max says

Binnen een maand twee keer een natte droom van een vijftiger lezen is nogal vervreemdend. Waar de natte droom in Onderworpen van MH nog een functie had, is de RG's natte droom in Harem juist het centrale thema van het boek, en dat maakt het dan ook zo'n slecht, nutteloos en onbelangrijk boek.

Het leven van Mac is het leven wat RG het liefst had gehad, een leven van een man die het succes aan is komen waaien, een man met maar liefst drie vrouwen die elkaar uiteraard graag delen, een man met een onmogelijk talent voor fotograferen, vrienden maken, juiste keuzes maken en vrouwen versieren, een man die altijd jong blijft en perfecte kinderen heeft. Dit soort perfectie is zo intens saai, zo leeg, zo oppervlakkig, hetzelfde niveau als een lang uitgesponnen feel good film. Geen diepgang, geen interessante wending, niks schuurt. Fanfiction voor vijftigers. RG zit duidelijk in penopauze: sommige mannen kopen een Porsche, anderen zoeken een jongere vrouw en RG schrijft een boek over hoe zn leven had moeten zijn. Fijn, dat weten we ook weer.

Aan het eind komen we erachter dat de zoon van Mac werkt aan de biografie van zn pappie in een afgelegen boshut omdat hij een van diens vrouwen zwanger heeft gemaakt en dat Mac uiteraard totaal niet boos is - een slapper eind was niet denkbaar. Ik heb wel te doen met de zoon van RG, die hierbij weet wat van hem verwacht wordt.

Ronny says

Heerlijk coming of age verhaal!

Jan Geerling says

Waar gaat dit boek heen? Een vraag waar ik meerdere malen tijdens dit boek mee worstelde. Aanvankelijk lijkt de schrijver vooral het levensverhaal van zijn vader te volgen. Maar net als de protagonist van de TV-Serie How I Met Your Mother tovert Giphart aan het eind een konijn uit de hoge hoed, en blijkt het verhaal niet simpelweg over één iemand te gaan. En net als HIMYM gaat het tempo tegen het einde van het boek iets te hard omhoog en heb ik wel het gevoel dat we belangrijke elementen overslaan.

Voor mij blijft na het lezen van dit boek echter één ding bij. Na zijn vorige boeken (Troost en IJsland) had ik

het gevoel een beetje klaar te zijn met Ronald Giphart. Maar Harem is een prima boek dat me gelukkig weer het vroegere enthousiasme dat ik voor zijn boeken voelde deed herbeleven.

Reine Pelseneer says

Een goed opgebouwd en vlot geschreven verhaal over thema's als liefde, verliefdheid en broeierig verlangen: het klinkt als de perfecte vakantieliteratuur. En dat is precies wat Harem, het recentste boek van Ronald Giphart, is. Niet al te zwaar qua inhoud, maar ook weer niet zo licht dat de pagina's beginnen te wapperen bij het zachtste zomerbriesje.

Lees mijn volledige review hier: <http://volvanzinnen.be/2015/07/harem/>

Marieke Van dam says

In het boek ontvouwt zich een mooi en onconventioneel liefdesverhaal. Bij vlagen las het heerlijk maar ik vond het ook rommelig. Het was alsof het door twee schrijvers geschreven was. De twintigjarige schrijver Liam, die vanuit de tegenwoordige tijd schrijft en daarbij veel (overbodig) uitlegt en quotes van anderen gebruikt. En de onbenoemde schrijver die het verleden beschrijft. Die laatste las ik het liefst. Toch zijn beide lijnen wel weer mooi in elkaar vervlochten.
